

קובץ

האור לחיים

שנה
שמינית

מאמרים ושיחות

מרן ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת במדבר
שבועות תשפ"ה

אמנת השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:11	20:14	* 19:23	ת"א
21:08	20:13	19:22	חיפה
21:12	20:17	19:25	ב"ש
21:08	20:13	19:22	
* לנוהגים 40 דק': 19:03			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014   02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת במדבר - שבועות תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהר"ך" - חומש במדבר

1 ..... לכל יהודי תפקיד המיוחד

פרשה למעשה:

7 ..... גם בעת הקושי

9 ..... בג' דברים ניתנה התורה

הג השבועות:

17 ..... ההכנה לקבלת התורה

19 ..... גילוי ה' במעמד הר סיני

21 ..... הר כגיגית

לכל יהודי תפקיד המיוחד

(רש"י בראשית מט, ז); "זבולן לחוף ימים
ישכן" (שם מט, יג); "ומבני יששכר יודעי
בינה לעתים" (דברי הימים א יב, לג).

שאו את ראש כל עדת בני ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר
שמות כל זכר לגלגלתם (במדבר א, ב).

אין כזה דבר "יהודי רגיל"!

פרשתנו עוסקת, בין היתר, בספירת
בני ישראל, כל שבט
ושבט ומספר
נפשותיו.

בכל יהודי יש
מיוחדות שאפילו
לגאון הגאונים אין,
ונתן לו הקב"ה את
הכלים והכישרונות
הללו כדי שיוכל
לבצע בשלמות את
התפקיד שנשלח
לעשותו בזה העולם.

"הקב"ה שם אותך

במקום הנכון, אל

תסטה ממנו אלא

שמה בתפקיד

שנתן לך הבורא

יתברך"

רצתה התורה
ללמדנו, שלכל יהודי
יש את המיוחדות
שלו.

הוא איננו עוד מספר
שסופרים, "מונה
מספר לפוכבים
לקלם שמות יקרא"
(תהלים קמז, ד), אלא

יש לו שם מיוחד ותכונות מיוחדות:

לוי קיבל את עבודת בית המקדש,
שנאמר: "וללוי אמר תפיה ואוריף
לאיש חסידה" (דברים לג, ח); יהודה קיבל
מלכות, שנאמר: "לא יסור שבט
מיהודה ומחלק מפי רגליו" (בראשית מט,
י); משמעון סופרים ומלמדי תינוקות

כל אדם מישראל
נמצא במקום אשר ייעד לו הקב"ה,
ושם עליו לעבוד את ה' ולמלא את
תפקידו כראוי.

בזמנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל היה
רופא ירא שמים שהתמסר לחולים
בלב ונפש והציל נפשות רבות, והיה
אהוב על ה"חפץ חיים".

תפקידו כרופא שמרפא אנשים ומציל נפשות, ולשקוד על התורה בלבד, עד אשר יגיע לרום מעלתה של התורה הקדושה.

ניגש הרופא בפנים נפולות אל ה"חפץ חיים", הביע את צעריו על מצבו והציג בפני גדול הדור את תוכניתו.

אמר לו ה"חפץ חיים": "בני, היזהר מעצת היצר! שמח בחלקך כי לְכָן נוצַרְתָּ! ה' יתברך שם אותך במקום הזה, בתפקיד הרופא, והוא רוצה שתמשיך לטפל בחולים ולרפא יהודים, לקיים מאמר חז"ל: 'כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא' (סנהדרין לו ע"א).

"אל תתאכזב, חלילה, ממצבך! דע לך שמה שאתה מצליח להשיג בשלוש שעות של לימוד, אנשים אחרים אינם משיגים גם בעשר שעות לימוד, כיון

אותו רופא היה בר אוריין וקבע לימודו בכל יום במשך שלוש שעות.

יום אחד הציעו לו לבקר ביישובת ליטא, לראות כיצד הבחורים שם יושבים ולומדים חמש עשרה-שש עשרה שעות בכל יום, תשע שעות ברצף ללא תזוזה מהספר, וצומחים משם גאוני עולם, בקיאים בכל מקצועות התורה.

נסע הרופא לליטא ואכן התפעל לראות את תלמידי הישיבות הקדושות עוסקים בתורה יומם ולילה בגאונות עצומה.

חלשה דעתו ואמר בליבו: 'חשבתי שאני תלמיד חכם, אך מה אני שווה ביחס אליהם? להם יש ידע תורני מקיף, למדנות, עמקות, סברות, שקידה וחשק התורה, והיכן אני?...'

התעורר בו רצון גדול לזכות להגיע לכל המעלות הללו, והחליט לעזוב את

להצלחת
גבריאל בן סולטנה

שיש לך זכות של הצלת נפשות!"

המשיך החפץ חיים ואמר: "הקב"ה שם אותך במקום הנכון, אל תסטה ממנו אלא שמה בתפקיד שנתן לך הבורא יתברך - כיון שלכל יהודי יש ייחודיות ותפקיד שרק הוא יכול לעשותו, ואין אחר כמוך שיכול לעשותו".

"ה"חפץ חיים" ידע לומר לכל אחד מהו תפקידו, ועודד את המסתפקים בעניין - למלא את תפקידם כראוי.

אספר לכם סיפור נוסף באותו נושא:

אחד מעשירי ראדין ראה ברכה גדולה בעסקיו. היה קונה נכסים ומוכרם ברווח גדול, וברבות הימים הפך להיות התומך הראשי של ישיבת ראדין.

יום אחד נכנס ה"חפץ חיים" לבית המדרש וראהו יושב ולומד. ניגש אליו הרב ושאלו לפשר הדבר.

"כבוד הרב, איני יכול להמשיך לעסוק במסחר", ענה העשיר, "חשקה נפשי בתורה!"

"קום מיד" השיב החפץ חיים בתקיפות, "הרוצה אתה להחריב את העולם ולהשבית את לימוד התורה הקדושה?"

"לא כבוד הרב, אדרבה, אני רוצה ללמוד", ענה העשיר.

"דע לך", אמר ה"חפץ חיים", "כי זוהי עצת היצר! אם הקב"ה שם את חלקך במסחר וגורם לך להצליח מאוד ולתמוך בתורה ביד נדיבה, הרי שזהו תפקידך, ואל לך לחפש להחליפו!"

"משל למה הדבר דומה", המשיך החפץ חיים ואמר, "לחייל הנמצא בחיל תותחנים ומצליח בתפקידו, קולע למטרה בכל יריה, ולפתע ביום בהיר מחליט על דעת עצמו לעבור לחיל האוויר כיון שזהו תפקיד גדול וחשוב יותר, וכי שייך שיעשה זאת?"

"לא! הוא לא שייך לחיל הזה! בחיל שלו הוא מצטיין ביותר, פוגע במדויק בחילות האויב, ובלעדיו אף המטוסים אינם יכולים לפעול את פעולתם. עליו להמשיך בתפקידו ובשום אופן לא לעבור לתפקיד אחר!"

"אף אתה", סיים החפץ חיים,

לעשירים הגדולים ביותר, שהם חייבים להמשיך בתפקידם, כיון שהקב"ה שם אותם כבר במקום שמצליחים בו, ואין להם רשות לשנות!

"תפקידך לעסוק במסחר ולתמוך בעולם התורה ולא לסטות לכיוונים אחרים!"

למדים אנו מסיפורים אלו, שכל אדם צריך להכיר את המקום שההשגחה העליונה העמידה אותו שם, ולדעת ששם מקומו, זה תפקידו, ובכך הוא משלים את יעודו בעולם, וכל שעליו לעשות הוא לבדוק איך יוכל למלא על הצד הטוב ביותר את תפקידו.

עד כדי כך מגיעים הדברים, שמרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, שכל שניה שלו היתה מנוצלת ללימוד התורה הקדושה, שאל אותי יום אחד: "רבי ראובן, מדוע אינך יוצא לחו"ל לצורך החזקת הישיבה? תסע לחו"ל!"

אמרתי לו: "רבינו, במחילה, הרב יעשה לי טובה ולא יבקש שאצא לחו"ל. חושש אני שאם אתחיל עם נסיעות לגבירים לא אוכל להפסיק, כי 'מצוה גוררת מצוה' וכאשר יש לאדם מנה רוצה מאתיים, זה נותן חצי מיליון וזה נותן מיליון, ואז יאמרו לי: סע גם

וכאמור, לא מדובר רק בחיילים זוטרים, אלא גם רופא גדול וירא שמים שקובע עיתים לתורה, לא יתכן שלפתע יחליט שאינו רוצה להמשיך בתפקידו אלא רוצה ללמוד תורה. אסור לו בשום פנים ואופן לעזוב את תפקידו!

מרן הרב שך זצ"ל היה מורה אפילו

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

לפעמים אדם פוגש יהודי רחוק מעולם התורה, וכדי לקרבו אל הבורא הוא נדרש לשבת עימו ולשוחח עימו ברמה שלו, לספר לו פה סיפור ושם בדיחה כדי לרכוש את ליבו וכך למשוך את ליבו לאט לאט אל התורה.

ואז עלולה לעלות בו המחשבה: 'לשם מה אני צריך לשבת עכשיו עם אדם זה? - הרי מי שיכול ללמוד בעמקות ולומד שלא בעמקות הראויה, נחשב לו הדבר כביטול תורה וידונו אותו בשמים על כך, כיון שלמד את התורה הקדושה לא באותה איכות שמסוגל ללמוד!'

אבל רבותינו לימדו אותנו שאין זה ביטול תורה, כי זהו התפקיד שייעד לנו הבורא ועלינו לעשותו בשלמות.

לכן, בין אם אתה רופא, איש עסקים גדול שהתורה מתקיימת על ידך, דרשן הזוכה לקרב לב בנים לאביהם שבשמים או מסייע ללומדי תורה בכל דרך שהיא - תמשיך לעסוק במה שהקב"ה בחר אותך לעסוק ואל תחפש לעצמך תפקידים אחרים.

לארגנטינה, לשווייץ, למרוקו, להונג קונג... זו לא רק נסיעה אחת וזהו. הרב הרי יודע שלא אוכל להתאפק, ולכן אני פטור - אני מבקש שגם מרן יפטור אותי בבקשה".

"טוב", אמר לי הרב, "אז אני אסע במקומך!" וכך היה.

ולא מובן, הרי כל שניה של מרן זצ"ל היתה מחושבת לתורה, וכעת הוא מוכן לטוס לחו"ל, להיטלטל בדרכים ולהפסיד את השיעורים הקבועים שלו, להקריב הכל, בשביל מה?

אלא, מרן זצוק"ל הבין שהעיסוק שלי בנושא התשובה הוא דבר עליון ביותר ונחשב להצלח עם ישראל, ורצה לעודדני ולתת למעשי את מלא החשיבות והעוצמה, לכן כביכול אמר לי: "תראה, אני מוכן אפילו לבטל מזמני ולצאת עבורך לחו"ל, ולמה? כדי שתדע להעריך במה שאתה עוסק!"

רבינו לימד אותנו שכל טרחה הכלולה במילוי תפקידנו, או שעל ידה אנו עוזרים לשני למלא את תפקידו - אינה נחשבת ביטול תורה.

במלאכת הקודש!

הקב"ה רוצה אותך כאן, כי במה שאתה

עושה - הינך הטוב מכולם!

הקב"ה מחשיב ומעריך אדם שממלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר, שהוא מוצלח בתחום שעוסק בו.

למשל הרופא. הרי עם ישראל זקוק לרופאים, ואם הוא רופא רחמן ונאמן ועושה מלאכתו אמונה לשם שמים, ומשקיע את ראשו איך להציל נפשות - אומר לו הקב"ה: 'אשריך, המשך

ואם ישאל: 'ותורה מה תהא עליה?' - יעשה כפי שנהג הרופא של ה"חפץ חיים", שבכל יום למד שלוש שעות ובהן השתדל להעמיק בלימודו, והקב"ה יחשיב לו כאילו למד עשר שעות!

רק שלא ישכח שהוא חלק מהתורה, ולא יסטה מן הדרך.

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)

רק ב-250 ש"ח בלבד!

המבצע

עד גמר המלאי

לפרטים: 050-4106056

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

גם בעת הקושי

ואם כן מדוע לא להמתין עם מתן תורה עד שכל המצוות תהיינה רלוונטיות לקיום?

אלא, שהיא הנותנת: הקב"ה נתן את התורה דווקא במדבר, כדי להורות שגם בתקופות כאלו שבני ישראל ימצאו ב"מדבר", בחשכת הגלות, בין גויים, כאשר צרות וייסורים יהיו מנת חלקם - גם אז הם מצווים בתלמוד תורה, ואינם יכולים לפטור את עצמם ממנה.

לו היתה התורה ניתנת בארץ ישראל, במקום הטוב והשפע, היה ניתן לבוא ולטעון שבתקופות אפלות ובמצוקות העיתים - יש חלילה "פטור" מתלמוד תורה.

וכדי לשלול טענה כזאת - ניתנה התורה במדבר!

ומכאן ילמד כל יחיד: גם בתקופות שעול הפרנסה כבד מנשוא, החובות משתרגים עד למעלה ראש - אין פטור

ויִדְבַּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינִי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתָם מִמִּצְרָיִם מִצְרַיִם לְאֹמֶר (במדבר א, א).

עם ישראל קיבלו את התורה במדבר, ב"מקום הָרַע הָזֶה לֹא מְקוֹם זֶרַע וְתִאֲנָה וְגֶפֶן וְרִמּוֹן וּמִיָּם אֵין לְשִׁתּוֹת" (במדבר כ, ה), "בְּמִדְבַּר הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא נִחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְצִמְאון אֲשֶׁר אֵין מַיִם" (דברים ח, טו).

נשאלת השאלה: מדוע הקב"ה לא המתין מלתת את התורה עד לאחר שבני ישראל יכנסו לארץ ישראל, ויתיישבו במקומם "אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ" (מלכים א' ה, ה), בהשקט ובטח, נהנים ממעלותיה המיוחדות של ארץ ישראל?

הרי שאז יכלו לקבל את התורה בִּיתֵר מנוחת הדעת, בִּיתֵר מתיקות ושמחה?

זאת ועוד, חלק מהמצוות שהצטוו ישראל בסיני, בלאו הכי לא נהגו עד כניסתם לארץ, לאחר ירושה וישיבה,

מתלמוד תורה ומקביעות עיתים לתורה!

עליו לתלמוד מקבלת התורה שהיתה במדבר, בארץ לא זרועה, במקום נחש שרף ועקרב, במקום שאין בו לא מים לשתות ולא לחם לאכול, ואף על פי כן קיבלו בו אבותינו את התורה.

הוא אשר כתב הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פרק א הלכה ח): "כל איש מיישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כוחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים - חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: וְהָיְתָ בּוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה' (יהושע א, ח)".

ישנם אנשים האומרים בליבם: לו היה לי בית גדול וחדר מרווח ומסודר,

מיטה טובה, סטנדר נוח, גמרא עם אותיות בהירות ומאירות עיניים, ופירושים בצידי העמוד - אז הייתי יושב ולומד תורה...

אך האמת היא שלא זו דרכה של תורה. מדוע ניתנה תורה במדבר? כדי ללמדנו שאל לו לאדם לחפש תנאים נוחים כדי ללמוד, ואפילו להיפך.

במדבר אין מאכל ומשקה ואין חנויות בגדים ונעליים, אין שם נוחות ובוודאי שלא פינוק, אבל כך זוכים לתורה!

אם תהיה מוכן לוותר על כל ענייני החומר, תזכה בתורה!

יתירה מזאת, כאשר אדם מוותר על צרכי העולם הזה כדי לזכות בתורה, הרי הוא מתחזק במידת הביטחון, והוא זוכה שהקב"ה מזמן לו את פרנסתו. "הַשְׁלָךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יִכְלֶלְךָ!" (תהלים נה, כג).

בג' דברים ניתנה התורה

הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה."

אש, מים, מדבר - אלו שלוש תכונות הנדרשות כדי לזכות לקניין התורה.

'אש' - זו התלהבות דקדושה. התורה נמשלה לאש - "הלא כה דברי פאש נאם ה'" (ירמיהו כג, כט). אי אפשר לקנות את התורה בלי רוח סוערת של חום והתלהבות. אדם צריך לגשת אל דף הגמרא עם כל החיות שבו, להרגיש כמו אדם מורעב שרואה אוכל מול עיניו. אש קודש!

לאש ישנה תכונה נוספת - הגמ' (תענית ז ע"א) אומרת: "מה אש אינו דולק יחידי, אף דברי תורה אין מתקיימין ביחידי". כשמבעירים

ונידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לאחד השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר (במדבר א, א).

אמרו חז"ל במדרש (במדבר רבה א, א): "למה במדבר סיני? מכאן שנו חכמים: בג' דברים ניתנה התורה - באש ובמים ובמדבר.

"באש מנין - 'והר סיני עשן כלו' (שמות יט יח). ובמים מנין, שנאמר: 'גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים' (שופטים ה, ד). ובמדבר מנין - 'ונידבר ה' אל משה במדבר סיני' (במדבר א, א).

"ולמה ניתנה בג' דברים הללו? אלא מה אלו חינום לכל באי העולם, כך דברי תורה חינום הם. דבר אחר: כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר

הגמרא, הוא לא רואה שום דבר
אחר, כולל החברותא שלו...

זה עלול להיות מסוכן. מרוב להט
וחשקת התורה, האדם עלול לדרוך
על הזולת. זהירות! אתה לא לבד
בעולם, יש בני אדם מולך!

היזהר שהתורה שלך לא תהיה על
חשבון ה'בין אדם לחברו' שלך.
לשם כך אתה זקוק ל'מים', לצנן
את הלהט המיותר, שעלול לחרוג
מהגבולות המותרים.

פיסת עץ בודדת, היא דולקת זמן מה,
עד שנכבית מאליה. כשמבעירים
שני עצים - יוצרים מדורה.

כך התורה הקדושה: ללימוד עצמי
יש מגבלה. אדם שיושב לבדו והוגה
בתורה, עם כל המעלה הגדולה,
חסר לו את החידוד, את הליבון של
הדברים. על ידי לימוד בחברותא
הדברים מתחדדים ומתלבנים. "מה
ברזל זה, אחד מחדד את חברו - אף
שני תלמידי חכמים מחדדין זה את
זה בהלכה" (שם).

ישנה תכונה נוספת למים - הם
יורדים ממקום גבוה למקום נמוך.
ועל כך אומרת הגמרא (תענית שם):

אולם כל דבר צריך להיות בשליטה.
לעיתים, מרוב התלהבות בלימוד,
האדם רואה מול עיניו רק את דף

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

בפחות שבכלים, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה".
האחסון הטוב ביותר למשקים הוא דווקא בכלים פשוטים, כלי חרס וזכוכית. אם יאחסנו אותם בכלי כסף וזהב - הם יתקלקלו. כך התורה מתקיימת באדם עניו, לא במי שהוא גאה וגבה רוח.

ותכונה שלישית של התורה - 'מדבר'. המדבר הוא מקום הפקר, פתוח לכולם, כל העת. אין בו גדרים ומגבלות. אין בו חיים של תענוגות, עוברים בו לא כדי לחפש את הנאות העולם הזה אלא כדי לחצות אותו בדרך אל היעד.

כך הוא קניין התורה. הלומד צריך להפקיר עצמו כמדבר, לא להקפיד על זוטות, לא לדקדק בקטנות, לא

"למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב 'הוי כל צמא לכו למים' (ישעיהו נה, א) - לומר לך: מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה".

התורה אינה מתקיימת אצל בעלי גאווה. נאמר: "לא בשמים היא" (דברים ל, יב), ודורשים על כך (עירובין נה ע"א): "לא תמצא במי שמגביה דעתו עליה כשמים".

אתה רוצה לזכות לתורה? תנהג בנמיכות קומה, בשפלות, בענוה - כמו מים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך.

הגמרא (תענית שם) מוסיפה עוד תכונה למים, הדומים גם למשקים האחרים - יין וחלב: "מה שלושה משקים הללו אין מתקיימין אלא

לעילוי נשמת
יוסף בן ציונה ז"ל

לחשוב על תענוגות החיים. עליו להיות שקוע כל כולו בחיי תורה ומצוות, בלי שום סייג ומגבלה.

לפעמים אדם עייף, רעב, יש לו מעט אוכל, וגם הוא לא ערב במיוחד לחכו... חלילה שהדבר ישפיע על לימודו.

"וְעַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהָבָה" (משלי י, יב). התשוקה והאהבה לתורה גוברות על הכל.

עליו להפקיר את עצמו כמדבר, לא להתרגש ולהתפעל משום דבר, לא להתייחס לכל מיני הפרעות ושיבושים.

מי ששם עצמו כמדבר, אין לו שום ציפיות חומריות וגשמיות, הוא מסתפק במה שיש, ואדרבה, הוא מתרחק מכל מעדנים ותפנוקים שבעולם, וכמאמר חז"ל: "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו" (תוס' כתובות קד ע"א ד"ה לא).

שלוש התכונות הללו - אש, מים,

מדבר - מסמלות יסוד נוסף הנדרש כדי לזכות לקניין תורה: מסירות נפש.

אש - זהו אברהם אבינו, אבי האומה היהודית, שנכנס לכבשן האש על אמונת ה'. בלי מסירות נפש אי אפשר לזכות לתורה.

אם אתה רוצה לזכות לתורה, עליך להיות מוכן למסור את הנפש לתורה. "וּבְכָל נַפְשְׁךָ" (דברים ו, ה) - "אפילו הוא נוטל את נפשך" (ברכות נד ע"א).

מים - אלו מי ים סוף, שעם ישראל נכנסו לתוכם עד צווארם - "וַיִּבְּאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשָׁה" (שמות יד, כב). באותה עת, לא רק יחידים מסרו את נפשם לה', אלא עם ישראל כולו השליך את נפשו מנגד ושמע לדבר ה'. כולם נכנסו לים סוף, כציווי ה'. מסירות הנפש הזו הכשירה אותם להיות עם ה' ולקבל את התורה.

מדבר - זו מסירות נפשם של ישראל שהלכו "בַּמִּדְבָּר הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא נָחֵשׁ שָׂרָף וְעֶקְרֵב וְצִמְאוֹן אֲשֶׁר אֵין מַיִם" (דברים ח, טו). המדבר אינו מקום חיים

חז"ל לימדו אותנו את הדרך (שם ל ע"ב): "אמר להם הקב"ה לישראל: בְּנִי, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין! ואם אתם עוסקים בתורה - אין אתם נמסרים בידו, שנאמר: 'הֲלוֹא אִם תִּיטֵב שְׁאֵת' (בראשית ד, ז), ואם אין אתם עוסקין בתורה - אתם נמסרים בידו, שנאמר: 'לִפְתָּח תִּטָּאת רִבְיָ' (שם), ולא עוד, אלא שכל משאו ומתנו כך, שנאמר: 'וְאַלְיָה תִּשְׁוֹקְתּוּ' (שם), ואם אתה רוצה אתה מושל בו, שנאמר: 'וְאַתָּה תִּמְשָׁל בּוֹ' (שם)".

וזהו שאמרו חז"ל, שבג' דברים ניתנה התורה: באש, במים ובמדבר. התורה נמשלה למים שנאמר (ישעיהו נה, א): "הוֹי כָּל צֹמֵא לָכוּ לַמַּיִם" (תענית ז ע"א), וניתנה במים שנאמר (שופטים ה, ד): "גַּם נְשִׁמִּים נָטְפוּ גַם עֶבְרִים נָטְפוּ

לבני אדם. אין בו חיים, אורבות בו סכנות גדולות לאדם. אבל אם זהו ציווי ה', אין שום שאלות ותהיות. יש לקיימו במסירות נפש.

בדברי חז"ל אלו טמון רעיון נוסף.

היצר הרע כולו "אש"! הוא "בוער" בעצמותיו של אדם כאש! חז"ל מספרים (קידושין פא ע"א) שכשיצר הרע ניסה להכשיל את רב עמרם חסידא, "רמא קלא: נורא ביעמרם!" [הוא צעק בקול: אש בבית עמרם!] - ולאחר שהשביע אותו שְׂיִצָא ממנו - "נפק מיניה כי עמודא דנורא" [יצא ממנו כמו עמוד של אש].

השאלה הגדולה היא: איך אפשר "לכבות" את האש הגדולה הזאת ולהתגבר עליה?

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

- הדרך להתגבר עליו היא על ידי בעירה נגדית. אש מוציאה אש! אדם הלומד תורה במלוא המרץ וההתלהבות, בבחינת "כָּל עֲצֻמוֹתֵי תַאֲמָנָה" (תהלים לה, י), יצליח לסלק מעליו את כל התאוות הבוערות כאש בעצמותיו. זה נכנס וזה יוצא כנגדו.

תורה גם ניתנה במדבר. המדבר מסמל את הענווה. על האדם לסגל לעצמו את מידת הענווה, "שהיא מידה טובה מכל המידות הטובות" (אגרת הרמב"ן) ובכך יעדן את אישיותו וירסן את תאוותיו.

לכן, אדם המרגיש שאיזושהי תאוה, שאינה רצויה בעיני השי"ת, בוערת בקירבו - יקבל על עצמו מיד לפתוח ספר - [דף גמרא או סימן בשולחן ערוך או כל ספר מוסר] - וילמד

מִיָּם" - כשם שטיבעם של המים לכבות את האש, כן התורה מְכַבֶּה את כוחו של יצר הרע.

חז"ל אומרים (סוכה נב ע"ב): "תנא דבי רבי ישמעאל: אם פגע בך מנוול זה - מושכהו לבית המדרש. אם אבן הוא - נימוח, אם ברזל הוא - מתפוצץ". ע"י לימוד התורה אדם מתעדן, מתעלה, מתרומם, ובכך הוא "שופך מים" על תאוות היצר הבוערות ומכניע אותן.

התורה גם נמשלה לאש שנאמר (ירמיהו כג, כט): "הָלֹא כֹה דִּבַּרְתִּי פֶּאֶשׁ" וניתנה באש שנאמר (שמות יט, יח): "וְהָרַסְתִּי עֵשֶׂן פֶּלֶו", והלכה היא (שבת מא ע"א) ש"הבלא מפיק הבלא" - הבל מוציא הבל.

כאשר היצר הרע "בוער" באדם

להצלחת

מאיר מאור בן חיה רבקה

בהתלהבות, עם כל ה"ברען", ובכך
יכניע את אותה תאוה!

העונה, כאמור, היא תנאי לזכות
לקניין תורה. ומה קורה אחרי
שאדם זוכה לתורה? אין זה אומר
שמעתה הוא רשאי לנהוג בגאווה...
אם התורה מביאה אותו לידי גבהות
הלב וזחיחות הדעת, תורתו נעשית
לו סם המוות.

העניו נשאר בענוותנותו גם אחרי
שזוכה לתורה, ואדרבה, התורה
מעדנת את הנפש. במקום גדולתו -
שם אתה מוצא ענוותנותו.

הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל
היה חסידא קדישא. בזקנותו הוא
עלה לארץ ישראל והחל לשמש
כמשגיח ומנהל רוחני של ישיבת
כפר חסידים.

בצעירותי כשלמדתי בחיפה זכיתי
לשמוע אותו כמה פעמים. בחודש
אלול היו מביאים אותו לישיבה
למסור שיחת חיזוק לקראת הימים
הנוראים.

כל תלמידי החכמים של חיפה וכן
בעלי בתים בוגרי ישיבות היו באים
לשמוע אותו. השיחה שלו נאמרה
באידיש. לא הבנתי את התוכן, אבל
די היה במראה שלו, בדיבור שלו,
כדי להתעורר ולהתחזק.

גם מי שלא הבין את שפת הדיבור,
הבין היטב את שפת הלב. הוא
היה זועק בהגייה אשכנזית: "יראת
שמים!". הזעקה שלו שיצאה מליבו
הטהור חדרה ללבבות.

מסופר עליו, שפעם בליל שבת,
בעודו משורר את פסוקי "אֵשֶׁת
חַיִּל" (משלי לא, י), כשהגיע לפסוק
"נֹדַע בְּנִשְׁעָרִים בְּעֵלָה בְּנִשְׁבָּתוֹ עִם
זְקֵנֵי אֶרֶץ" (שם, כג), זלגו עיניו דמעות.

בשולחן השבת ישבה הרבנית וכן
כמה מתלמידי הישיבה. הם הביטו
במשגיח ולא הבינו מה עורר את
התרגשותו עד לדמעות. עד שפנתה
הרבנית ותמהה לפשר הדבר.

השיב לה רבי אליהו: "כשאני נכנס
לבית המדרש כולם קמים לכבודי.

אחד הבחורים מסדר לי את הסטנדר, מניח עליו את הסידור. בקריאת שמע שליח הציבור ממתין לי עד שאסיים. הדבר חוזר על עצמו בתפילת שמונה עשרה. כולם ממתנים לי בסבלנות עד שאסיים את תפילתי, ורק אז שליח הציבור מתחיל בחזרת הש"ץ."

"אני זוכה לכבוד מלכים", המשיך רבי אליהו. "אולם כשאני חושב על כך, אני נתקף פחד ואימה. מדוע כולם מכבדים אותי ודואגים לצרכיי? כי הם בטוחים שאני אדם גדול, צדיק וירא שמים. אולם אני הרי מכיר את עצמי יותר טוב מכולם, אני יודע היטב את פחיתות ערכי..."

"כאן, בעולם הזה, אנשים יכולים לטעות בי" אמר רבי אליהו. "מתי תיוודע האמת? כשאבוא לעולם הבא."

"שלמה המלך אומר נִוְדָע בְּשַׁעְרִים בְּעֵלָה - בְּשִׁבְתּוֹ עִם זִקְנֵי אֶרֶץ."

הצדיק יושב בעולם האמת בחברתם של הצדיקים ותלמידי החכמים הגדולים - 'זקני ארץ'. 'צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה' (ברכות יז ע"א), הם מדברים דברי תורה, והוא משתתף עימם כאחד מן החבורה. אשרי חלקו!"

"אך מה יהיה איתי?!" - זעק רבי אליהו, ואנחה כבדה פילחה את ליבו הטהור.

"כשאבוא לעולם האמת, יאמרו לי: כשהיית בעולם הזה ישבת ב'מזרח', אם כן גם בעולם העליון נושיב אותך ב'מזרח', יחד עם 'זקני ארץ'. חבורת הצדיקים הגדולים ידברו ביניהם בדברי תורה, ואני? - בור ועם הארץ שכמוני, לא יהיה לי מושג על מה הם מדברים. אני, הקטן והדל בתורה ובמעשים, אאלץ לנשוק את שפתיי ולנצור את לשוני. קלוני יתגלה ברבים. בושה וכלימה תכסה את פני, ולא אבכה?!"

ההכנה לקבלת התורה

קליפות, והיו זקוקים למ"ט ימים כדי לקלפן.

אי אפשר לנקות לכולך, שהצטבר במשך זמן רב, בבת אחת.

לשם כך ניתנו לבני ישראל חמישים ימים כדי להשתחרר מעבדות מצרים, על כל המשתמע מכך, ולצאת לחירות רוחנית, ולהגיע טהורים לקבלת התורה.

אין לך בן חורין גדול יותר מאשר עבד ה', העוסק בתורה (אבות פ"ו מ"ב). העוסק בתורה הוא מלך המושל על תאוותיו, ואינו עבד נרצע המשועבד להן.

באותם ימים, שבין יציאת מצרים לקבלת התורה, בני ישראל הביעו את השתוקקותם העזה להשתחרר מהשיעבוד לטומאת מצרים

תכלית יציאת מצרים היתה קבלת התורה, וכמו שאמר הקב"ה למשה: "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה" (שמות ג, יב).

חז"ל מדייקים מהאות נז"ן היתירה במילה "תעבדון" [שהרי יכול היה לכתוב "תעבדו"], שכשנתבשרו ישראל על היציאה ממצרים, נתבשרו גם שעתידיהם הם לקבל את התורה ביום החמישים ליציאתם.

כדי לקבל את החוכמה האלוקית - התורה הקדושה, שיש בה את כל החוכמות שבעולם, וכמו שאמר בן בג בג (אבות ה, כב): "הפוך בה והפוך בה דכולה בה" - נצרכה מהם עבודת הכנה מוקדמת.

עם ישראל במצרים היו שקועים במ"ט שערֵי טומאה, עטופים במ"ט

להצלחת

יונתן בן בת שבע

עליה, וכך הופך האדם להיות עבד ליצרו הרע.

הדרך היחידה לשבור את התאוה ובכך להפוך ולהיות מלך עליה, היא באמצעות התורה הקדושה.

משום כך אומרים חז"ל (ויקרא רבה יח, ג) על הכתוב (שמות לב, טז): "חרות על הלחם" - אל תקרי חרות אלא חרות. התורה הקדושה מעניקה חירות ממלאך המוות, הוא יצר הרע הוא מלאך המוות (בבא בתרא טז ע"א).

המבטל רצונו - הוא מלך, משום שבכך הוא מוכיח שהוא מולך על עצמו ואינו עבד לתאוותיו. התורה הקדושה מלמדת אותנו אלו רצונות יש לבטל, וכיצד מבטלים אותם.

ותועבותיה, ולהפוך להיות בני חורין אמיתיים בקבלת התורה.

גם לאחר קבלת התורה יש ציווי להמשיך ולספור את הימים כדי להזכיר לבנים את מעלת אבותם, שזיכרו את עצמם לקראת קבלת התורה וציפו בהשתוקקות לקבלתה.

המציאות היא ש"אדם קרוב אצל עצמו" (יבמות כה ע"ב) - הוא קרוב יותר אל הגוף, יותר מאשר אל הנשמה. זאת משום שאת הגוף הוא רואה, ואת הנשמה - לא.

משום כך, כאשר הגוף מתאוה למילוי תאוה כלשהי, ויצר הרע בוער כאש בנעורת - קשה מאוד להתגבר

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)

רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע

עד גמר המלאי

מהות עבודת ההכנה לקבלת התורה היא עבודת תיקון המידות. עקירת מידות מגוננות מחד גיסא, והשרשת מידות טובות מאידך גיסא - היא הכנת הכלים שבלעדיהם אי אפשר לקבל תורה.

כדי להגביר את הציפייה ליום הנכסף, יום קבלת התורה, וכדי שהציפייה תהיה מתוך רגשות של שמחה ועורגה

ולא מתוך ייאוש - תקנו לנו חז"ל שנאמר "היום יום אחד לעומר", ולא 'עלינו לספור עוד ארבעים ותשעה ימים' (ראה חינוך מצוה ש"ו באריכות).

הדרך לזכות להשתוקקות לקבלת התורה, המתחדשת מידי שנה בשנה באותם ימים, היא על ידי לימוד התורה. הלימוד, בעמל וביגיעה, הוא המעניק את התשוקה לתורה ביתר שאת וביתר עז.

גילוי ה' במעמד הר סיני

הקב"ה ירד על הר סיני עם כל פמליה של מעלה. באותה שעה הוא פתח לפני עם ישראל את השמים ושמי השמים ואת כל העולמות העליונים - [עם ישראל ראו את המאדים וכל מערכת השמש - את כל המקומות שאליהם היו רוצים להגיע, ואף את כל המקומות שאפילו לא נודע ולא יודע קיומם והמצאם] - וראו עם ישראל כי הקב"ה הוא יחיד ואין עוד מלבדו!

בסך הכל מנו כולם כשלושה עד חמישה מיליון איש! כולם - למקטנם ועד גדולם - ראו במו עיניהם את המחזה הנורא הזה: "וְהָרַסְנִי עֵשֶׂן כָּלֹּ פְנֵי אֲשֶׁר יֵרֵד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׁנוּ כְּעֵשֶׂן הַכִּבְשָׁן ... וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֵזֶק מְאֹד מִצֵּה יִדְבָּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל" (שמות יט, יח-יט).

בפרשת וזאת הברכה (דברים לג, ד) נאמר: "תִּזְכֹּר צִוְּהָ לָנוּ מִצֵּה" - 'תורה'

שש מאות אלף גברים נכחו במעמד הזה, לבד מן הטף והנשים.

כל ישראל ראו דברים מציאותיים וברורים. "פֶּה אֶל פֶּה אֵדְבָר בּוֹ" (במדבר יב, ח) - הקב"ה דיבר איתם ישירות.

לאחר שחזו עם ישראל בקבלת התורה, והענין כולו היה טבוע בדמם, הם העבירו ומסרו זאת לדור הבא. כך עוברת המסורת מדור לדור!

אב אינו מעביר לבניו דברים בדויים או שקרים, ואין שום אפשרות לשקר לגבי ענין שמיליוני בני אדם היו עדים לו!

האמונה טבועה בלב כל יהודי.

גם כאלו שמצהירים שהם אינם מאמינים, לאחר כמה דקות של שיחה מודים: 'יש משהו בזה... צריך לבדוק את זה ביסודיות...'

כולנו מאמינים בני מאמינים, רק שלפעמים צריך להראות ולהסביר מעט. בסופו של דבר יודו כולם: 'משה אמת ותורתו אמת, ואנחנו היינו הבדאים' - לנו היה קשה לשמור, לכן ניסינו להכחיש את הדברים, אבל ברגע האמת כולנו מודים בה' ובתורתו...

בגימטריה שש מאות ואחת עשרה, ואילו התורה מונה תרי"ג מצוות - שש מאות ושלוש עשרה.

היכן רמוזות עוד שתי מצוות?

שתי המצוות - "אנכי" ו"לא יהיה לך אלהים אחרים" (שמות כ, ג-ג) - שמענו מפי הגבורה, ואת כל שאר - שש מאות ואחת עשרה המצוות - שמענו ממשה.

בגמרא (שבת פח ע"ב) מסופר, כי "כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצתה נשמתן של ישראל", והקב"ה "הוריד טל שעתיד להחיות בו מתים, והחיה אותם".

מי ששואל: מי אמר שכך היה? מנין ההוכחה לאמיתות מעמד הר סיני? - נשיב לו: מה היית חושב לו היה עומד כאן אדם ומכריז: 'מי אמר שהיה את 'בן גוריון'? לא היה ולא נברא אדם כזה!?' - כשם שאדם שאומר זאת לשוטה גמור יחשב, כך יחשב לשוטה מי שמחפש הוכחות לאמיתות מעמד הר סיני.

הר כגיגית

(שמות יט, ח), הקדימו נעשה לנשמע
(שבת שם). אם כן לשם מה הוצרך
הקב"ה לכפות עליהם את ההר
כגיגית ולומר להם: אם יקבלו את
התורה מוטב, ואם לאו - שם תהיה
קבורתם - הלא כבר הסכימו לקבל
את התורה גם ללא כפיה זו, ומה
רצה הקב"ה להראות להם בכך?

רבותינו אמרו על כך תירוץ נפלא
ונראה לבאר דבריהם כך:

כפיית ההר כגיגית לא באה כדי
לעורר בעם ישראל את הרצון לקבל
את התורה. רצון זה כבר היה אצלם.
אלא שבא הקב"ה ללמדם דבר נוסף
ואמר להם: דעו נא בני היקרים,

על הפסוק "וַיֹּצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם
לִקְרַאת הָאֱלֹקִים מִן הַמַּחֲנֶה וַיִּתְּצֻבוּ
בְּתַחֲתֵית הָהָר" (שמות יט, יז) דרשו
חז"ל (שַׁבָּת פח ע"א):

"אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא:
מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא
עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם:
אם אתם מקבלים התורה - מוטב,
ואם לאו - שם תהא קבורתכם".

נשאלת השאלה [וכבר עמדו עליה
התוספות שם ועוד ראשונים], הרי
בשעה שהקב"ה שלח את משה
רבינו לשאול את בני ישראל אם
רוצים הם לקבל את התורה, אמרו
ישראל: "כֹּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה"

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

"יהדות חדשה" למיניהם - לא
נשאר מהם זכר.

עדיף לכם לקבל על עצמכם את
על התורה, שנראה כרגע כמו "הר"
גבוה, מאשר להיות "שם", בקרב
אלו הרחוקים מתורה ומצוות!

ונספר: מנהגם של אותם רפורמים,
שכשמת יהודי שורפים את גופתו,
ואת האפר מכניסים לתוך צנצנת
קטנה, אותה מאחסנים, יחד עם
צנצנות נוספות, בחדר מיוחד ליד
ה'טמפל' שלהם.

"אם אתם מקבלים התורה - מוטב",
יהיה לכם טוב בחיים, "ואם לאו",
הרי ש"שם" - באותו מקום של חיים
נטולי על תורה ומצוות, שכרגע
הינכם סבורים שיהיה לכם בו יותר
טוב - "תהא קבורתכם".

היתה אשה מבוגרת, שומרת תורה
ומצוות, שבניה עזבו אותה ואת
דרכה ונעשו רפורמים.

הלא כבר ראינו לאורך כל
ההיסטוריה, שללא תורה ומצוות
עם ישראל התפורר, נהיה כאחד
הגויים ונמחק מעל המפה!

את אמם - אותה זקנה - הכניסו
למושב זקנים, ולעיתים רחוקות היו
מבקרים אותה.

כל אותם יהודים שחשבו לעשות
רפורמות ולחתוך חלקים מן התורה,
כמעט ולא נותר מהם אחד! - אין
להם זהות יהודית, ההתבוללות
אכלה בהם בכל פה.

ידעה האשה, כי בניה הרפורמים
מתכוונים לנהוג בה אחרי פטירתה,
כמנהגם המוטעה - לשרוף את
גופתה ולהניח את אפרה בתוך צנצנת
- אך היא התנגדה לכך נחרצות, וכל
הזמן היתה מדברת איתם שרצונה
להיקבר בקבורה יהודית.

נכון, התורה נראית כמו "הר", אך
דעו שאם לא תקבלוה, אם תנסו
להקל בחלקים מסויימים מהתורה -
חלק מהמצוות לקבל וחלקן להשליך
- "שם תהא קבורתכם!" כל אותם
שניסו לחולל רפורמות או להקים

הבנים נדו לה בראשם, היה ברור כי
אין בכונתם למלא את בקשתה, אך
היא לא התייאשה.

באותו מושב זקנים התגוררה אשה יהודיה נוספת, שבנה היה אדם אמיד וירא שמים בתכלית. יום יום היה בא לבקר את אמו, משוחח עימה ודואג לכל צרכיה.

יום אחד מצלצלים אליו לעבודתו ואומרים: "מצטערים להודיעך על פטירת אמן, עליך לבוא ולדאוג לסידורי הקבורה".

מיהר הבן להגיע למושב הזקנים. כשהגיע לשם כבר היתה אמו מושכבת על הקרקע, מכוסה בסדין. מיד הזמין את ה"חברא קדישא", נערכה לה הלוויה מכובדת, בהשתתפות רבנים גדולים וראשי ישיבות שבאו והספידוה, ובסיום ההספדים הובילו אותה אחר כבוד, וקברו אותה במקום חשוב בבית הקברות.

הבן ישב "שבעה" יחד עם כל בני

משפחתו, והנה ביום הרביעי מצלצל הטלפון, הבן עונה ולתדהמתו הוא שומע את אמו. "בני היקר", שאלה אותו, "מדוע אינך בא לבקר אותי כבר כמה ימים?!"...

אותו יהודי כמעט התעלף. איך אמו נמצאת שם? אולי באה מגן עדן?... תכף ומיד עזב את כולם והלך למושב הזקנים. הגיע לשם, והנה הוא רואה את אמו יושבת במקומה הרגיל... כשניגש אליה היא אמרה לו: "סוף סוף הגעת, מה קרה לך? ארבעה ימים לא הגעת אלי!"...

והוא, מה יאמר לה - שאמרו לו שהיא נפטרה ושקברו אותה?....

מיד התנצל: "מצטער, אמא, הייתי טרוד מאוד ולא יכולתי להגיע"...

ישב ודיבר איתה כמה דקות, ולאחר מכן פנה אל המשרד, ניגש ישירות

לעילוי נשמת
מישאל בן מרגלית ז"ל

קברו.

הבנים היו בהלם. "מה, כבר קברו אותה? כמה ימים עברו מהקבורה?".

"היום זה היום הרביעי".

"אוי ואבוי", אמרו הבנים, החוק בארצות הברית אומר, שעד שלושה ימים אפשר להוציא את הגופה מקברה, אבל לאחר שלושה ימים אסור בשום פנים ואופן להוציא את הגופה ממקומה".

התעניין היהודי מה היה איתה בחייה, והבנים סיפרו שכל הזמן היתה מתחננת ובוכה לפניהם שלא יקברו אותה כקבורת הרפורמים, אלא היא רוצה להיקבר בקבורת ישראל, והקב"ה ברוב רחמיו נתן לה כלכבה!

משמים סובבו שמשאלתה של האשה הזו התגשמה במלואה: היא נקברה בקבורה יהודית, ואף זכתה להלוויה והספדים מכובדים! "רָצוֹן לַהֲלוּוִיָּהּ וְהַסְפָּדִים מְכֻבָּדִים!" (רָצוֹן יִרְאֵיוֹ יִעֲשֶׂה" (תהלים קמה, יט).

אל המנהל ואמר בחומרה: "מה זה צריך להיות? מודיעים לי על פטירת אימי, בעוד שהיא, תודה לא-ל, עדיין חיה וקיימת?".

"אני ממש מתנצל", השיב המנהל הנבון, "איני יודע כיצד ארעה לנו טעות חמורה זו. בעת פטירת אותה הזקנה שקברת, היתה איזושהי אצלנו אנדרלמוסיה, ובמקום להודיע לבני משפחתה, הודענו בטעות לכם. אנא, קבל את התנצלותי, נשתדל לפצות אתכם על הצער שנגרם לכם..."

התברר, שאותה אשה זקנה שבניה הרפורמים רצו לשרוף את גופתה, ולעשות ממנה אפר, היא זו שנפטרה, ובמושב זקנים טעו, ובמקום לצלצל לבניה האמיתיים, צלצלו לאותו אדם ירא שמים, והודיעו לו ש'אימו' נפטרה.

ביקש היהודי לדבר עם הבנים של אותה זקנה, הרי סוף כל סוף אותה

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מויכל בת אסתר הי"ו,
התנוקת נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה הי"ו, מרים בת זרהה הי"ו,
מזל בת מרים הי"ו, אליעזר בן רגינה הי"ו, ר' יהודה בן עישה הי"ו,
רחל רחאם ללה בת נרקיס הי"ו, תמר בת רגינה הי"ו,
רחל בת נגימה כוכבה הי"ו, לאה בת פנינה הי"ו,
מרדכי צבי בן רגינה הי"ו, ר' יגאל בן מלכה הי"ו, יעקב בן ברטה הי"ו,
יהונתן בן מרים הי"ו, יוסף בן ציונה הי"ו, ר' יצחק בן נעימה הי"ו ת.נצ.ב.ה.